

drag til hans uøgte Børn, som i Reglen ville være hende ukendte, og som maatte ere komne, medens Egtteskabet bestod. I Tilfælde af, at man foretager Ændringer i Lovforslaget, burde den af mig paapegede Forandring ogsaa foretages. Hvad angaar andet Kapitel, skal jeg ikke indlade mig paa det store Spørgsmaal om Grundlaget for Forsørgelsesretten, navnlig for saa vidt den erhverves ved et længere uafbrudt Ophold i samme Kommune. Jeg vil kun sige, at jeg hører til dem, der havde foretrukket, at der var blevet sat en længere Tid end 5 Aar, og at jeg tror, at de Indvendinger, der ere rejste her imod, væsentlig ere fjernede ved den Bestemmelse, der gives om Hjemsendelsesretten. Men, som sagt, jeg skal ikke komme nærmere ind paa Sagen; det vilde være vrøskløst. — Som heldige Bestemmelser i dette Kapitel skal jeg nævne § 21, andet Membrum, hvis Regel medfører en Straf for de Kommuner, der ikke sørge for at faa foretaget de behørlige Noteringer af Fødsler i vedkommende Kirkebøger, noget, som man ogsaa nu er forpligtet til, men som gennemgaende forsømmes, hvad ofte voldes megen Ulejlighed; jeg haaber, at den nye Forskrift skal virke. Jeg skal derhos henvise til den meget heldige Bestemmelse i sidste Membrum af § 22, hvor der er sat en Stopper for det Misbrug, man nu ikke saa sjælden træffer paa, at en Kommune, der har et Fruentimmer, Enke eller ugift, med en hel Del Børn at forsørge, søger at faste Forsørgelsen over paa en anden Kommune ved at faa hende til at gifte sig med en Mandsperson, der er forsørgelsesberettiget andetsteds, og som ikke er i Stand til at underholde hende med Børnene. Det er en Bestemmelse, jeg er meget tilfreds med. Selvfølgelig er jeg ogsaa tilfreds med, at Udlændinge kun skulle kunne opnaa Forsørgelsesret her i Landet, naar de have Indfødsret, ligeledes med Bestemmelsen i § 25 om at, efter at denne Lov er traadt i Kraft, skal med en enkelt Undtagelse alle Spørgsmaal om trængendes Forsørgelsessted afgøres efter den nye Lov, hvorved man slipper for i lange Tider at skulle se tilbage til den tidligere gældende Lovgivning. Særlig Pris sætter jeg paa Bestemmelsen i § 27, som den højtærede Minister omtalte, og som angaar Fordelingen af de Udgifter, som ikke kunne henføres til en bestemt Kommune, paa Land og Købstad. Det er en saare heldig Bestemmelse, ligesom de tilsvarende Bestemmelser i §§ 33, 55 og 62, særlig i § 62 om veneriske Sygdomme. Jeg skal tillade mig senere at gøre nogle Bemærkninger om dette Punkt, naar jeg kom-

mer til at tale om Købstæderne. I dette Kapitel kunde jeg ønske i § 22 at have en Bestemmelse om, hvor danskhødte Enter efter Udlændinge, som ikke ere forsørgelsesberettigede, skulle forsørges. Spørgsmaalet vil vel ikke hyppigt opstaa paa Grund af Bestemmelsen i § 42, hvorefter saadanne Enter i Reglen ville komme til det Land, hvor Manden hører hjemme. Men Spørgsmaalet kan dog forekomme, og jeg tror, at det ikke, i ethvert Fald ikke altid, vil finde sin Afgørelse ved § 24. Jeg tror, der vil kunne forekomme Tilfælde, hvor det kan vække Tvivl, medens det vilde været nemt at fasskætte, at der, naar § 42 ikke kan bringes til Anvendelse, skal gælde det samme som nu, nemlig at Enten er forsørgelsesberettiget, hvor hun hørte hjemme, før hun blev gift. Det vil blive et Fortolkningsspørgsmaal, hvis en udtrykkelig Forskrift ikke bliver givet, og antager jeg da, at Indenrigsministeriet vil komme til det samme Resultat, som af mig anført. — Hvad angaar 3dje Kapitel, skal jeg indskrænke mig til at tale om to Bestemmelser. Den ene er en Bestemmelse i § 32, som gaar ud paa at hæve Bestemmelsen i Loven om Betleri og Løsgængeri af 3dje Marts 1860 om, at de, der have modtaget et Tilhold af Politiet og have overtraadt det — her tænker jeg nærmest paa Tilholdet mod at forlade den Forsørgelsesanstalt, paa hvilken paagældende er anbragt — skal straffes for Løsgængeri. Den nye Forskrift som blev sat ind i det andet Ting, har man temmelig ensstemmig sluttet sig til, men jeg er sikker paa, at saa godt som alle, som praktisk have med dette Forhold at gøre, ville sige, at Reglen kan se overmaade smuk ud for dem, som ikke kende de praktiske Forhold, men at den dog er uheldig og ikke burde være given. Forholdet er nemlig det — og det er der, at Løsgængertilholdet faar sin Anvendelse — at der gives Individider, som ikke ville andet end drive omkring og leve paa Næstens Bøstning. De blive undertiden straffede; saa blive de bragte hjem til deres Fattiggaard, forlade den atter og drive omkring igen, til de enten straffes paany, eller Sult og Vinteren driver dem hjem til Fattiggaarden. Men til saadanne Følk, som altsaa ere notoriske Løsgængere, kan jeg ikke finde, at det er uberettiget at sige: Du vil ikke bestille andet end at drive omkring; bliv du her paa denne Anstalt; og hvis du forlade den, bliver du behandlet, som det, du er, en Løsgænger, og faar Straf for Løsgængeri. Man kunde saa sige: Ja, men naar han saa gør sig skyldig i Løsgængeri, bliver han jo ogsaa straffet herfor. Det er imidlertid ingenlunde altid Tilfældet. Naar en